

Évközi 18. vasárnap

Róm 8,35–39

„Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől?”

³⁵Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard?

³⁶Amint meg van írva: Minket minden időben teérted irtanak, s vágójuhok módjára tartanak. ³⁷De mindezeket diadalmaskodunk őáltala, aki szeret minket. ³⁸Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, ³⁹sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.

Költői kérdéssel indul ez a mondat, de nem lényegtelen, hogy ezt az a Pál mondja, aki átélt nyomorúságot, szükségét, üldöztetést, éhínséget és életveszélyt. Sőt számtalanszor a kivégzés árnyékában tevékenykedett, egészen addig, amíg valóban elérkezett, második római fogsága végén, kivégzésének órája. A hagyomány szerint Rómában a Tre Fontane-bazilika közelében karddal végezték ki, ezért az itt emlegetett kard (35. v.) akár prófécianak is tekinthető.

Lukács, aki az Apostolok Cselekedeteiben Pál megtérését megírta és ezt valószínűleg még Pál életében tette, prófétai szavakat iktatott a szövegbe, amikor Damaszkuszban Ananiást Isten arra indítja, hogy meggyógyítsa Pált. A tétovázó tanítvány ezt a szöveget hallotta Pálra vonatkozóan: „Megmutatom majd neki, mennyit kell értem szenvednie” (ApCsel 9,16). Nem tudjuk, hogy Pállal közölte-e Ananiás ezt az isteni próféciaát, de a római levélben Pál maga összegzi szenvedéseinek tapasztalatait. Úgy tartják, ami nem öl meg, az megerősít. A beteges, gyenge Pált a fentebb felsorolt megpróbáltatások megedzették.

Pál kijelentésének, túl Isten hatékony és megerősítő szeretetéről való tanúságtételen, egy másik funkciója is van. A római levél írásakor világos előtte, hogy keletet el kell hagyni, mert miatta bántják az általa misszionált keresztény közösségeket. Talán előre látta, hogy egyszer elérkezik az a pillanat is, amikor a keresztény közösségek ugyanazt élik át a pogányok részéről, amit ő tapasztalt ellenfeleitől: üldöztetést és megvetést, esetleg életveszélyt. A hitvallásukban való kitartás sokaknak az életébe került. A római levél megírásakor még nem, de Kr. u. 67 körül már igen sokan megtapasztalták az üldöztetés nyomorú-

ságát. Mindez zavart okozott a keresztény közösségekben. Ekkor már nem elegendő Pálnak levelet írni, hanem misszióját mártírságával kell megerősítenie. Ekkor koronázza meg a harmincnegyedik-harminckilencedik versben leírt kozmikus távlatokat nyitó mondat tartalmát. Pált ugyanis nem ügyetlensége miatt fogták el, hanem úgy tűnik, maga vállalja a mártírságot a másik fő apostollal, Péterrel együtt. Elemi történelmi kényszer is volt ez. Péter a zsidókeresztény egyház szimbolikus vezetője volt, s a zsidókeresztények egyes vezetői támadták Pál pogány misszióját. Ha Péter mártírhalált hal, Pál viszont a Néró-féle üldözésben elrejtőzik és életben marad, az nemcsak levelének ezeket a szakaszait tették volna hiteltelenné, hanem egész művét. Ha Pál mártírja lett a zsidókereszténységnek, akkor oda kell állnia a kivégzés mellé Pálnak is, hogy mártírja legyen a pogánykeresztény missziónak. Ez a dolgok logikája. Az igehirdetés és az evangelizáció a vezetők részéről soha sem merülhet ki csupán prédikációkban, vallási levelek írásában, közösségek szervezésében és építkezésekben. A hitelesség azt követeli, hogy a vezető odaadja egész életét a keresztény közösségéért, mint Krisztus a barátaiért. Pál hiteles retorikája hiteles tanúságtételben folytatódik. Ekkor teszi fel az i-re a pontot.